

Advent 2. vasárnapja
Evangelium Szent Márk könyvéből
(Márk 1, 1-8)

Jézus Krisztus, Isten Fia evangéliumának kezdete. Amint meg van írva Izajás prófétánál: »Íme, elküldöm küldöttemet színed előtt, aki elkészíti utadat; a pusztában kiáltónak szava: "Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit"«, János megjelent a pusztában: keresztelt és hirdette a bűnbánat keresztységét a bűnök bocsánatára. Kiment hozzá Júdea egész vidéke és a jeruzsálemiek mindnyájan. Megkeresztelte őket a Jordán folyóban, miután megvallották bűneiket. János öltözete teveszőrből volt, és bőrvön a csipője körül, sáskákat és vadmézet evett. Így prédikált: »Utánam jön, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó leborulva megoldani a saruja szíját. Én vízzel kereszteltelek titeket, ő pedig Szentlélekkel fog benneteket megkeresztelni.«

A Jézus-eseményt megörökítő négy könyv közül időrendileg Márk evangéliumát tartjuk az elsőnek, a műfajteremtőnek. A szent író művének megírásával új műfajt hozott létre, amelynek megnevezése is az általa összeállított beszámoló első szavainak egyikéből született, *Isten Fia evangéliumának kezdete: evangélium.*

Ezt a kifejezést a Márk-korabeli közélet a császári híradásokkal kapcsolatban használta. Evangélium volt a császár születésnapja, trónralépése, gyógyulása, érkezésének híre. Az alattvalók az evangéliumi híradás által részesedtek, vettek részt, az életüket fenntartó birodalom és az őket kormányzó császár örömeiben.

A Teremtő, Jézus Krisztus személyében egy konkrét időben ellátogatott országába, közölte uralmát és jóságát. Vagyis az *Isten Fia evangéliuma* meghatározás egyszerre jelöli ennek a kinyilatkoztatásnak történetiségét, Jézus életét, jelenti az üzenet tartalmát, valamint, hogy a Fiú személye az Isten örömhíre az ember számára.

Ennek nyomán, amikor az (ős)egyházban vasárnapról-vasárnapra felhangzott, és ma is meghirdetésre kerül Jézus életének egy-egy eseménye, vagy egyénileg olvassuk az evangéliumokat, nem csupán emlékezünk – miként egy társadalmi ünnepen –, hanem részesei leszünk Isten örömeinek, az élő Krisztussal találkozunk.

Így tekintek-e az igehirdetésre? Miként olvasom, egyáltalán olvasom-e a Szentírást? Keresem-e a sorok között Isten örömét, Krisztust, és belőle részesedve, vele találkozva én magam is krisztusivá, Isten örömévé alakulok át?

Isten örömévé lenni annyit tesz, mint szegénnyé válni. Ezt mutatja be számunkra az Előhírnök, a Keresztelő képe.

Isten paradicsomként teremtette meg ezt a földet, de az a bűn következtében pusztasággá lett, kihalt területté. Azóta az ember azon fáradozik, hogy önmaga teremtsen meg a földi paradicsomot, amelyet saját maga gazdagságával népesít be, amely nyomaiban tükrözi ugyan Isten gazdagságát, de egyben saját halálra szántságának takarója is. A keresztelő kivonul ebből a „*paradicsomi világból*” és a szegények ruháját viselve, étkével táplálkozva vállalja, hogy Isten örömének hírnöke lesz, Istené, aki nem a templom gazdagságába érkezik – ahová jogosan visszavárhatnák –, hanem a szegények körébe: *értetek szegénnyé lett, bár gazdag volt, hogy az ő szegénysége által ti gazdagok legyetek* (2 Kor 8,9). János kivonulása megszólítja Jeruzsálem egész népét, aki a Jordán mellé, mintegy új pusztába vezeti őket, hogy előkészítse szívüket Isten igazi ígéretének, Krisztusnak befogadására.

De ezt láthatjuk az advent másik nagy egyénisége, Szűz Mária példáján is. Szegénységben élt: vállalta, hogy napjai az angyali üdvözlés után radikálisan új irányt vesznek, még dédelgetett terveit is engedte kicsúszni kezei közül, és így lett Isten paradicsomos kertje és gazdagsága, amelyben lakást vehetett az Egyszülött Fiú.

Ha az üzenet első részesei szegénységben és kivonultságban éltek, akkor ennek igaznak kell lennie, Krisztus valamennyi hírnökére, minden keresztényre.

Van-e az életemnek valamilyen olyan eseménye, területe, amely elválaszt a világtól, aminek paradicsomi voltáról lemondva, Krisztusért vállalom a pusztaság kietlenségét? Amit más megtehet, de én nem – mert Krisztushoz tartozom? Keresztény közösségeinkben, ahol gyakran beszélünk arról, miként találják meg mások a maguk paradicsomát a kényelem, a pénz, a testiség világában, virágzik-e az áldozatvállalás, az adakozás, a házastársi hűség vagy a szüzesség erénye? Azokat az élethelyzeteket, amelyeket mások károsodásként élnek meg, és nyűgként cipelnek, mi tudjuk-e úgy viselni – a maguk borzalmai és nyűgössége közepette –, mint előkészítő terepet Krisztus fogadására?

Mert ez az igazi jele annak, hogy részem van Isten örömében, az Ő gazdagságában, hogy lenyűgözött Isten szeretete.